

המשך סיפור לשבת – הגשש הבדואי הזקן.

מאת הסופר הרב קובי לוי.

המשך מעמוד 3

בקשתי מרוני המפקד שלי לחזור עם הגשש עיסא לדרך הטשטוש, שיסביר לנו, ריבוננו של עולם, כיצד הוא עלה על כך שזו חדירה, בעוד לטיף, הגשש הירוק הנאיבי, אפילו לא חלם על כך.

עיסא הסכים. עצרנו סמוך ונראה לעקבות ועיסא הסביר: "קודם כל זה פשוט בשבילי שזו חדירה, למה? כי המחבלים פשוט הלכו הפוך, רוורס, עם העקבים לכיוון ישראל, והשפיץ של הנעל לכיוון ירדן. גשש מיומן יודע להבחין בהליכה הפוכה. היא מהוססת יותר, היא עקומה... ואיך ידעתי שהם שלושה? שטויות, הם אמנם הלכו על הצעדים של המחבל הראשון, אבל דחיסת העפר התחוח הייתה כבדה מדי ולא מדוייקת... ובכלל כשהולכים עקום, כשהולכים אחורה, כל גשש מיומן וותיק קולט מי הלך, לאן הלך וכמה הלך..."

כך הגשש עיסא.

* * *

"אתה מבין איציק" הסביר לי המפקד רוני, "בעולם הזה ישנם המון אנשים שהולכים הפוך, ונדמה להם שהם הולכים ישר קדימה. הם מטעים את עצמם, וגם אותנו. הם נראים חכמים וצודקים, אבל אם יהיו לנו עיניים לפחות כמו של גשש בדואי זקן ומיומן, ולהבדיל, אם יהיו לנו עיניים של יהודי אמיתי, נדע ונבין שהם הולכים הפוך. הולכים לאבדון. אם הבנת הבנת..."

רוני קרץ לי בעין וסיכם "אני לא מומחה כמו הבדואי, אבל מספיק חכם להבין שבלי תורה ומצוות, הולכים הפוך".

הקומנדקר החל לנסוע באיטיות דרומה.

רוני על ההגה, אני לידו, ועיסא - גדול גששי הגיזרה - נרדם על הספסל האחורי.

צודדתי מבט אחרון לכיוון דרך הטשטוש, והלב שלי קיבל זעזוע ראשוני, אבל מהותי "אולי גם אני הולך הפוך". אולי.

פרי קטן מאחורי הסיפור

האיש שמאחורי הסיפור הוא עסקן חשוב בעירו, שעוסק גם בהרבצת תורה לצעירים.

שעה אחרי שסיפר את סיפורו ונפרדנו כידידים, הוא חזר אלי וביקש. "תראה, יש לי מה להוסיף, כי זה בווער לי בעצמות. יש בינינו הרבה אנשים, משלנו, שמחויקים פלאפונים לא כשרים, אייפונים, אינטרנט לא מסונן, והם נושאים תרמיל עם מיליון תירוצים מצוינים. הרב ההוא התיר להם, והם צריכים, ומקום העבודה מחייב, העיקר להישאר עם הטומאה הזו שמכלה כל חלקה טובה. והם מרגישים מאד טוב עם עצמם ועם הארס הפנימי שבתוכם, שהפך "לאמת לאמיתה", עם היתר רבני. לדעתי ר' לוי, הם הולכים הפוך, עד שיגיעו לתהום. הדרך לא כל כך חרוקה כמו שזה נידמה להם. חשוב לי שתכתוב את זה".

כתבת: וכמוכן הסכמת:

מילתא דבדיחותא

מה איג'ר?

אפני המתונה זאיץ שאן האג'ה אג האלה:
"נראה אך גמכאי אהסגדי אחרי המתונה אס
המלכוכר הצלוחה שאני מקבא?"

אמרי מחסלה אמוקה היא משיבה או האמאן
הרציונה והכנוע: "נראה אי שכן, אני אהסגדי,
אבל מהה אגה גמיה?"

נשיקות פיהו

חידושים על פרשת השבוע

"...קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוהיכם" (יט' ב')
וכתוב במדרש שאמרו ישראל לפני הקב"ה - "אם תרצה שנהיה קדושים, הסר ממנו מכת מוות". ומסבירים שמכת המוות זה השטן ששמו ס"מ.
והנה המילה "ישראל" עולה בגימטריה 541. ושמו של השטן 'סמא"ל' עולה בגימטריה 131. ואם נסיר את הגימטריה של שמו של השטן מתוך הגימטריה של חבת "ישראל", יצא לנו בדיוק 410, כמנין "קדוש". (131-541=410) (לסדר)
וזהו שאמרו ישראל לפני ה', אם תסיר משמנו את השטן המכונה "מכת מוות" (ס"מ), אז נהיה קדושים - תשאר חבת "קדוש".

[אור החמה בשם הליקוטי פרחים]
ניתן להשיג את הספר אצל המחבר במחיר מוזל בפלאפון: 052-760-5619

לתרומות להקדשות ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

גמ"ח אביזרי אופניים
כל המוצרים לאופניים
חדשים במחירים מוזלים
וכן אופניים יד שניה
במחירים מוזלים
052-718-38-66

עשיתי את הסגולה של ר' מתיא בן חרש הבטחתי לפרסם ונושעתי
איך עושים?
מכינים 18 נרות, אשר מדליקים אותם זה אחר זה
לפני כל נר אומרים: "נר זה לזכות ר' מתיא בן חרש שיתקבלו התפילות"
קוראים פרק פ"ו בתהילים ושמים פרוטה לצדקה כך עושים 18 פעמים.
אח"כ קוראים מפרק ק"ט בתהילים לפי אותיות "קרע שטן"
מבקשים בקשה אחת ומבטיחים לפרסם בלי נדר.

מדור חודשי!
בעלון של
שבת מברכין.
בעמוד 2.

זכרון יהודה

עלון שבועי לע"נ הבחור יהודה בן שרה ז"ל

כניסת השבת: 19:00
ציאת השבת: 19:52
רבנו תם: 20:43
לפי לוח אור החיים-אופק ת"א

פרשת קדושים

355

ליווג הגון:

מזל הילה בת חנה, אודליה בת חנה, ששון בן חנה, יעקב בן חנה, מאיר בן חנה, יהודה בן חנה, אריק בן ג'ורג'ס זוהרה, מוריה בת רחל, מרים בת רחל, רות בת רחל, הודיה בת מירב.

לעילוי נשמת:

הרה"ג רבינו עובדיה יוסף בן ג'ורג'יה,

הרה"ג רבינו אהרון יהודה לייב בן גיטל פייא

הרה"ג רבינו שמריהו יוסף חיים בן מרים.

שרה בת מרים אהובה, שושנה בת מרים אהובה, ניסים בן חנה, משה עזיז

בן מונס, מולוק בת אסתר, מרגלית בת לונה,

יונה חממה בת יוסף, חנה בת מולוק, מונייר בת מולוק, משהו בת מרים אהובה,

רמזים בן גולבלה, משה בן יהודה, אברהם בן עמליה, אלברט בן אדל,

עמבר שהנו בת מונס, ר' יצחק בן עליה עזיזה.

לרפואה ולהצלחה:

מרים אהובה בת מולוק, שלמה בן חממה, מאיר בן שרה, יהודה בן חנה,

רפאל בן לירז, מלכה בת שרה, אליה ציון בן חיה,

חיה בת יהודית

לרפוא"ש והצלחה בכל:
יעקב דוד בן שוכרה-
מרים אהובה בת מולוק,
אורה בת חביבה,
מיכאל בן גולדה-
רונית בת מרים,
שאלו בן יפת-
ציונה בת רחל,
מירב בת ציונה-
יעל בת מירב,
לע"ז: שלום בן סעדיה *
רחל בת מהדי

לתרומות לעלון-

להנצחות

ולתגובות:

052-718-38-66

מאיר נוראני

גוי הטמין את כספו במרתף הבנין

מאזני צדק אבני צדק איפת צדק והין צדק יהיה לכם. (י"ט, ל"ו)

הגאון רבי אליהו מיזל זצ"ל, רבה של העיר לוד' אשר בפולין, היה אוהב כל אדם, אבל את מידת האמת אהב יותר מכל. משום כך, כשהיה אחד מתאונן לפניו, כי פלוני או אלמוני רימה אותו, היה נכנס בעובי הקורה, לברר את הדבר, לגלות את האמת ולפענח את הרמאות.

הוא לא הבדיל בזה, בין ישראל לעמים. לבו טהור, היה כואב על כל תרמית. וגם כאשר הגוי היה מרומה על ידי היהודי. היה משתמש בכל חוכמתו ופיקחותו, להוציא את האמת לאורה. פעם אחת היה מעשה, שנכנס לביתו גוי פולני, אשר החל להשיח את צערו: תושב אני בלוד' והריני גר בשכונה פלונית. במרידה של הפולנים נגד רוסיה הצארית, הייתי גם אני בין המורדים. ולא עוד, אלא שאני הייתי הגזבר שלהם.

לאחר תום המרד, נשארתי בידי כעשרת אלפים רובל. לא יכולתי להפקידם באיזה בנק, כי חששתי פן יגיע הדבר לאוזני הרשות. מפני כך, הלכתי והטמנתי את הכסף במרתף, שבבית דירתי. את הכסף הזה נצרכתי כבבת עיני. ומזמן לזמן בחצות הליל, יורד הייתי לתוך המרתף ומונה את המעות. כך עברו שנים, הכסף היה טמון במרתף, ואיש לא ידע על כך.

לפני ימים אחדים, ירדתי בלילה אל המרתף והכסף איננו. אי אפשר לתאר, את מה שסבלתי בלילה ההוא. עיני חשכו, בכיתי, מרטתי את שערות ראשי, השכנים שמעו את צעקתי, ונכנסו לביתי להשקיטני, אבל הכסף נגנב ואיננו. האם אתה חושד במישהו, ששלח ידו בגניבתו זו? אליהו רבי אליהו חיים מתוך השתתפות בצערו.

יסלח לי "פאן ראבין" השיב הגוי, חושד אני שיד יהודי בדבר. אחד מן השכנים שלי, הוא אדם מישראל, נגר עני, שכל ימיו חי חיי צער, אשתו ובני ביתו לבשו בגדים קרועים ובלואים. פתאום, החל הלה לחיות בהרחבה, קנה לו רהיטים נאים, וגם בגדים נאים לו ולבני ביתו.

כאן הפסיקו רבי אליהו חיים, ושאלו:

האם שאלת יהודי זה, מהיכן נעשה פתאום איש אמיד?

כן, השיב הגוי. לא רק אני, כל השכנים תמחו על זה, והפצירו בו כי יגיד להם, איך נשתנה כל כך מצבו לטובה. הוא ענה,

כי אחד מקרובי מות עירי באנגליה, והשאיר לו ירושה גדולה.

אבל אני, וגם שאר השכנים, מפקפקים באמינות סיפורו זה. על פי עצת אחדים ממכרי בין היהודים,

אני פונה לכבוד ה"ראבין", ומבקש ממנו, בכל לשון של בקשה, כי יורני מה לעשות, כדי לגלות את הגנב

רבי אליהו חיים הבטיח לאותו גוי כי יתעניין בדבר זה, וכי למחר יבוא אליו שוב.

כשעזב הגוי את בית הרב, שלח רבי אליהו חיים וקרה לנו. הלה נזרד לבוא, ורבי אליהו חיים קיבלו בסבר פנים יפות, ואמר לו: שמעתי עליך, כי זכית והיית לעשיר. למה לא נכנסת אצלי, כדרך שאר העשירים, כדי לנודב דברים שבצדקה,

שאני עוסק בהם?

פניו של הנגר החווירו, והתחיל להתנצל: הצדק עם רבנו. באמת לא עשיתי את הישר והטוב, אבל כמודומני שעדיין לא עבר הזמן...

שמעתי, הפסיקו רבי אליהו חיים, כי אחד מקרוביך באנגליה, השאיר לך ירושה. האם קרובך זה עשיר גדול?

כן. השיב הנגר, עשירי שבעשירים.

ולא הניח אחריו עוד יורשים? שאלו, רבי אליהו חיים.

הנגר, התחיל לגמגם בתשובתו על שאלה זו, ורבי אליהו חיים הבין, שעניין הירושה הוא דבר בודי. פנה הוא איפה לנוג, ואמר לו בלחישתו.

דע לך, שלא קראתי אותך אלא לטובתך, להצילך מצרה הממשמשת לבוא עליך, מתלחשים בעיר, שאתה מוציא לשוק כסף מזויף. והרי יודע אתה, כמה קשה עונשה של עבירה זו, בדינא דמלכותא.

פניו של הנגר הוריקו והסמיקו. ובלבו חשב, עכשיו ברור הדבר, כי אותו גוי, השכן שלו. מזייף כסף המדינה.

הוא פנה אל הרב והתחיל לספר בחרדה. רבנו, אגלה לו את האמת כמו שהיא, לא ירשת כל ירושה, אבל מצאתי מציאה במרתף שבבית דירתי. מצאתי שם הרבה שטרות של כסף, ולקחתים. לאחר זמן נודע לי, שהכסף הזה, הוא של שכן

אחד, גוי פולני. ואנוכי לא ידעתי, שאותו גוי עוסק בזיוף כספים.

רוץ מהר לביתך, אמר לו רבי אליהו חיים, והבא את כל המעות שבידך.

הנגר עשה כצעת הרב,

ובמשך שעה קלה, הביא ומסר לידי הרב, את כל הכסף שהיה בביתו. מכאן ולהבא, הזהירו רבי אליהו חיים, אל תיגע בכספים של אחרים... המעות כשרות הן ולא מזויפות - אך הן לא שלך.

למחרת השיב רבי אליהו חיים, לאותו גוי את מעותיו.

לקבלת העלון במייל שלחו את המילה הוספה לי:

7183866@gmail.com

הליכה בדרך ישרה ואמיתית. ואם אני הולך בה, אז עד הסוף, בלי סטיות, בלי הקלות, בלי התהפוכיות. הולך ישר, לא הולך הפוך" כך רוני. הקומנדק נע בקצב מהיר למדי. הפרווקטור האיר את הגד, והגשש הבדואי החדש לטיף, ישב על מכסה המנוע והדביק את עיניו על דרך הטשטוש החולית, מרוכז לגלות חדירה. לילה לוחט. "עצור!!!" זעק הגשש הבדואי "אני רואה עקבות בחול, כנראה שהיתה כאן חדירה". הקומנדק עצר. בליווי שני חיילים לצידו רכן הגשש על הקרקע, הצמיד את פניו אל החול, ובעיניים חדות סקר את סימני הפסיעות על החול. אוהו בפנסו ומשליך אלומת אור הסורקת את ציר התנועה של הולך הרגל. "מה שלטיף רואה פה, זו חדירה מישראל לכיוון ירדן. הפסיעות הם לכיוון הירדן, העקבים לצד ישראל, והנעל למזרח. אז בואו נוזו, כנראה שיש בעיה לירדנים, שיחפשו את המחבל שמתכנן לפגוע בהם". סיכם הגשש. "חוזרים לנוהל רגיל".

נשמנו לרווחה ועלינו לקומנדק רגועים לחלוטין. אהנונו נועדנו למנוע חדירות מחבלים מירדן לישראל, ולא מישראל לירדן. מפקד הכיתה רוני הודיע בקשר בשפה צבאית מקודדת למפקדה: "גילינו פסיעות על הציר אך הן מובילות לירדן, והסיוור ממשך". "עצרו במקום!" זעק מכשיר הקשר "אני כבר מגיע, לא לזוז!". על התדר שמענו את קולו הצרוד מסיגוריות של הגשש הבדואי הזקן עיסא, בעל ותק של 30 שנות גישוש.

"מה קרה?" שאל לטיף הגשש הצעיר. "עיסא מגיע לכאן" עדכן רוני המפקד. "אין צורך, תגיד לו הכל בסדר", הרגיע לטיף, אך דיבר בעיקר אל עצמו. הגשש הזקן הגיע בלוויית מפקד האוגדה וקבוצת קצינים בכירים. הוא ירד מן הג'יפ, כרע על ברכיו, תקע שתי עיניים שחורות על ציר הטשטוש, ומיד עדכן: "יש כאן חדירה של שלושה מחבלים, להקפיץ את חיילי האוגדה".

לטיף נותר פעור פה. לא רק הוא, גם אני וחבריי לסיוור. העקבות מוליכות לירדן, והוא, הזקן הבדואי מקפיץ גזרה שלמה בטח השתגע. תוך דקות ספורות הפכה הבקעה לקונצרט של פצצות תאורה שונורו מנגמ"שים וגם ממסוקים. מאות חיילים הוקפצו ממיטותיהם ופתחו בסריקות לכל אורך כביש הבקעה ושוליו. הלילה הפך ליום ואפילו מסוקו של הרמטכ"ל נחת באחד המחנות. שמירה הרמטית נמתחה סביב לכל המושבים, וכביש הבקעה נסגר לתנועה. "לא מפסיקים לסרוק עד שתופשים אותם", הורה האוגדנר במשיר הקשר. בשעה חמש לפנות בוקר אותרו השלושה חמושים היטב, מסתתרים בקפליו של ואדי מערבית לכביש הבקעה. לאחר קרב יריות קצר הם חוסלו.

המשך בעמוד 4.

שלום ר' קובי לוי. כאחד שגדל בקיבוץ, עשיתי את שירותי הצבאי במסגרות קרבות של צה"ל. נו טוב, קיבוצניקים נחשבים כעילית הלוחמה, או לפחות כך הם נחשבו עד לפני 30-40 שנה. כמי שגודל בקיבוץ בין מרחבי הרפת למטעי האבוקדו, ללא לחלוחית של יהדות, טבעי היה הדבר שהפטריוטיזם הלאומי המלאכותי, ישאב אותי כמו רבים וטובים אחרים אל מה שהם מכנים "כור ההיתוך" הישראלי. כן, אני בעל תשובה, וברוך השם הילדים שלי, כבר גדלו בחממה הבני ברקית הלוהטת שחייליה שוקדים על ש"ס ופוסקים על ציר רבי עקיבא, עזרא, והשומר. אלא שאת מסע שלוש השנים היפות והחכמות - מאז היותי חייל - עד לרגע זה אני חייב - הפלא ופלא - לאירוע לכאורה שולי, אך בשבילי הוא אירוע מכונן, בונה ומהפכני.

עוד כמה מילים לפני הסיפור. כשעמדתי על דעתי אי זו בימים, התחלתי לחפש, ומצאתי. המציאה הייתה דווקא קשורה ללימוד המוסר. קראתי כאיש צעיר את כתביו של מרן הגר"י סלטנר ב"אור ישראל" ורעיונותיו הפשוטים אך העמוקים כבשו את ליבי. ההווה מוכיח שהיהודי זקוק כמו חמץ לנשימה את לימוד המוסר, ומבלי זאת הוא פשוט צועד עקום, כמו סומא בארובה, כמו סוס שוצף במלחמה דוהר אל תהום שהוא לא חולם עליה. לימוד המוסר הוא המשקפת ארוכת הטווח להבחין במשולמים הרבים מרחוק, והוא גם המיקרוסקופ לאבחן את תחלואי הנפש הנסתרים, הנחבאים להם מאחורי מעטה וחומות של הצלחות מדומות, כבוד והישגים מפוקפקים. הנה כי כן, אין מצב, או ענין שאין בהם מסר מוסרי, שמבקש ממך "הלו בן-אדם, אתה קולט?!"

החמה יצאה ביום מנרתיקה, ואנחנו מדענתו. שתינו מים בכמויות וחיפשנו פינה של צל. טיגנו בצהרי היום - ביצים בתולדות השמש, על מכסה הקומנדק, ולא היה הבדל גדול בטמפרטורה שבין המים במימיות, לכוס הקפה השחור המהביל. ... היה זה לילה שרבי בבקעת הירדן, קיץ כבד של אמצע תמוז. רוני, מפקד כיתת הסיוור, היה בעל תשובה צעיר, שיותר שתק מאשר דיבר. טיפוס ביישן, שהניח תפילין והתפלל בהפסקות, ודאג שמבחינה בטיחותית נענה על כל התקנות.

"הסיוור הזה הוא פיקוח נפש" היה אומר "גם כשהכל נראה רגוע, תוך שניות ספורות יכולה אש להתלקח. פיקחו עין, אל תכנסו לשאננות". ושבו שתק. הבטתי בו בעין גלגנית מחד, אך בלב הערכתית אותו מאד. כשהתחלנו את הסיוור על דרך הטשטוש הסמוכה לגדר המערכת, ניסיתי להבין למה. "תראה איציק, אינני מחזק אף אחד. מבחינתי להיות דתי זו

ההחלטה הגדולה ביותר שלי. אני לא רוצה שיהיה לי ילדים, אני רוצה להיות חכם."

"ידידנו ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם" (וי' א-ב)

וכתב רש"י: "דבר אל כל עדת בני ישראל - מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל..."

וקשה, וכי פרשה זו בלבד נאמרה בהקהל מול כל העם, והרי כל התורה נאמרה מול כל העם, כמו שכתוב בפרשת כי תשא (לד' לב) "ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצום את כל אשר דיבר ה' איתו בהר סיני?"

אלא מסבירים, שבפרשת ציצית כתוב "למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלוהיכם". ומשמע מכאן שרק מי שמקיים את כל מצוות התורה, אז הוא נקרא קדוש.

וקשה, א"כ איך ה' ציווה אותנו "קדושים תהיו" והרי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, א"כ כיון שהאדם לא יכול לקיים את כל התורה בשלימות, אז לעולם אינו יוכל להקרות "קדוש", אז איך ה' מצווה אותנו "קדושים תהיו"?

אלא נראה לומר, שמתעם זה חז"ל אמרו שאין לומר קדושה בפחות מעשרה, מפני שכתוב שלקדש לפאר ולרומם את ה' בקדושה, זה מתאים רק **לקדושים,** וכיון שאין צדיק שלא יחטא, אז לכן צריך לומר את הקדושה בעשרה, שאז השכינה שורה והקב"ה מוחל להם על כל עוונותיהם, כדי שיוכל לשמוע את הקדושה מהם (משא"כ יחיד שאין השכינה שורה ורק המלאכים מעלים את תפילתו, אז לא יוכל להיקרות 'קדוש', כי למלאך אין כח למחול על עוונותו). וגם כשיש עשרה אז אומרים קדיש וכשעונים "אמן יהא שמיה רבה" וכו', נמחלים עוונותיהם, ולכן קדושתם עולה.

וא"כ מתורצת שאלתנו, שבאמת כל התורה נאמרה בהקהל, אבל כאן בציווי של "קדושים תהיו" יש דגש מיוחד שפרשה זו נאמרה בהקהל, כדי לומר לנו, שכדי שיהיה את האפשרות להגיע ל"קדושים תהיו" - חייבים להיות "בהקהל" - כלומר בעשרה, ביחד, שאז השכינה שורה והעוונות נמחלים וממילא נהיים קדושים.

[אזור אליהו]

לתרומות והקדשות לעלון חייגו:
052-718-38-66

ילדים יקרים, שימו לב! השבת פרשת קדושים
 כל הילדים מוזמנים לתהילים המרכזי "זכרון יהודה"
 במקלט ברחוב קהילות יעקב 72 (ליד מסוף האוטובוסים)
 בשעה 2:00 בצהריים

העלון מוקדש לעילוי נשמת אימי מורתי: שרה נוראני בת מרים אהובה

ההשבת הגרלה על: ה-פ-ת-ע-ה!
 לתרומות לתהילים חייגו: 052-718-38-66
 כאו מהחולצות!

לתרומות, הקדשות, ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

עולם ההדפסות
 חוברות, ספרים, וכל סוגי ההדפסות במחירים מצוינים
05484-99-453
 8499453@gmail.com

מוניות דקר
 בהנהלה חדשה
 שירות אמין ואדיב בכל חלקי הארץ
 03-676-8181
 לא גובים תמורה עלפניות

מבצע לומדים וזוכים לילדים!
 מתקשרים לטלמסר לוקחים פרק משניות או 3 פרקי תהלים לע"נ הרבנית שרה נוראני ע"ה ונכנסים להגרלות על פרסים יקרי ערך!
להשתתפות במבצע חייגו: 03-509-1000

לחם
 לתרומות וישועות:
1800-20-22-20

קו הצלת חיים.
 03-748-16-11
קו מגני הצעירים
 המדדת שמעון
 03-30-415-72

פיצוחי עישתי
 כל סוגי הפיצוחים והתבלינים
 בהכשר הרב שלמה מחפוד שליט"א
לכבוד שבת קודש!
 בירנבוים 19 בני ברק. 03-6746233